

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 860/2020
11.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Милољуб Јовичић адвокат из ..., против туженог ЈП „Пошта Србије“ са седиштем у Крагујевцу, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4275/18 од 05.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4275/18 од 05.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П1 133/2017 од 24.08.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је противзаконито, ништаво и да не производи правно дејство решење туженог о отказу уговора о раду од 12.02.2002. године са анексима од 01.12.2005. године, 01.10.2015. године и 04.04.2017. године, и да се обавезе тужени да у року од осам дана по правноснажности пресуде врати тужиоца на рад. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4275/18 од 05.09.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ивањици П1 133/2017 од 24.08.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по закљученом уговору о раду са туженим обављао послове Уговор о раду отказан је решењем туженог од 21.04.2017. године због несавесног, непрописног и неблаговременог извршавања радних обавеза, утврђених контролом рада тужиоца током јануара 2017. године. Тужилац је 23.12.2016. године и 13.01.2017. године задужио пет путника и новац у укупном износу од 55.570,05 динара за исплату пензија и накнаде за туђу негу и помоћ одређеним примаоцима. Новац тих дана није исплатио, путнике је сам потписао за примаоце и у њима уписао погрешан број њихових личних исправа. Истог дана путницама се раздужио као да су исплаћене, а новац је задржао за себе. Задржани новац који је требало да буде исплаћен примаоцима ББ и ВВ тужилац је исплатио накнадно, тек након њихове рекламације и извршене спољне контроле, а новац који је припадао примаоцима ГГ и ДД исплаћен им је 21.01.2017. године, са осам дана закашњења. Тужилац је 06.01, 09.01. и 11.01.2017. године на задуженим путницама својеручно уписивао лична имена прималаца са погрешним бројевима њихових личних исправа, а појединим примаоцима новац није исплатио лично већ лицима која нису била овлашћена за пријем, при чему се путницама раздужио као да су исплаћене. Тужени је 23.01.2017. године доставио тужиоцу упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, а 31.01.2017. године и допуну упозорења, на које се он није изјаснио. Корисници поштанских услуга су током децембра 2016. године упућивали пријаве о неблаговременој достави рачуна. Тужилац је и раније чинио исте повреде радних обавеза због чега му је 27.07.2016. године изречена мера опомене са најавом отказа уговора о раду.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Утврђеним радњама и пропустима тужилац је учинио повреде радне обавезе предвиђене чланом 179. став 2. тачке 1. и 5. Закона о раду и чланом 101. тачке 1. и 11. Колективног уговора туженог („Службени гласник Републике Србије“, број 14/15 и 28/16), због којих му је тужени основано отказао уговор о раду. Задочнело уручење рачуна и препоручених пошљки, неовлашћено потписивање прималаца на путницама, исплата новца неовлашћеним лицима или задржавање новца за себе и његова исплата примаоцима тек након учињених рекламација или са закашњењем, свакако представља несавесно и немарно извршавање радних обавеза, односно повреду радних обавеза предвиђених у то време важећим колективним уговором туженог.

Наводи ревизије о неправилној примени члана 180. и члана 180а Закона о раду по оцени Врховног касационог суда нису основани.

Пре доношења оспореног решења о отказу уговора о раду тужени је писаним путем упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду и оставио му рок од осам дана за изјашњење. Писана упозорења о отказу уговора о раду од 18.01.2017. године и 24.01.2017. године тужиоцу су упућена препорученим пошљкама које је

лично примио 23.01, односно 31.01.2017. године. Због тога тужени у поступку отказа уговора о раду због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. Закона о раду није погрешно применио члан 180. тог закона и није ускратио тужиоцу право на одбрану.

Уговор о раду тужиоцу није отказан из разлога предвиђеним чланом 179. став 1. тачка 1. Закона о раду, због чега није било места да тужени поступи у складу са чланом 180а истог закона.

На правилност и законитост оспореног решења о отказу уговора о раду нема утицаја то што у његовом образложењу није садржана чињеница да је донето и решење о привременом удаљењу тужиоца са рада од 04.04.2017. године.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић